

Vermiglio

Direcció i guió: Maura Delpero **Països:** Itàlia, França, Bèlgica i EUA **Durada:** 119 min
Any: 2024 **Gènere:** Drama històric **Interpretació:** Tommaso Ragno, Giuseppe De Domenico, Roberta Rovelli, Martina Scrinzi... **Música:** Matteo Franceschini **Fotografia:** Mikhail Krichman **Distribuïdora:** Karma Films **Estrena a Espanya:** 14/02/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Drama d'època ambientat en un remot poble de muntanya dels Alps italians a finals de la Segona Guerra Mundial. La història ens endinsa a la família del mestre local i ens mostra com l'arribada d'un soldat desertor alterarà la seva vida i conduirà tots els seus membres a un destí inesperat. (Karma Films)

CRÍTICA

Aquesta és una pel·lícula que es vol lleugera i tènue, oposada a qualsevol tipus de relat ferri o fort. Ja des del principi, la fotografia es mou en un *sfumato* que renuncia al naturalisme convencional per entrar en un altre territori, més difús, barreja de mite, idealització i memòria. I la mateixa narrativa avança recol·lectant instants, renunciant a les escenes amb principi i fi per recórrer a l'apunt, a la pinzellada que deixa fins i tot motius argumentals a l'aire perquè l'audiència vagi completant el fresc. La història que acaba explicant és més aviat convencional, beu obertament en determinada tradició del cinema italià –de Bernardo Bertolucci a Ermanno Olmi, passant pels germans Taviani– però després es difumina en una construcció fragmentària que no busca mai l'èpica ni força la perspectiva política, encara que tampoc el realisme màgic a l'estil d'Alice Rohrwacher, i això que podria fer qualsevol cosa de les esmentades: som al final de la Segona Guerra Mundial i la immediata postguerra, en un petitíssim poble dels Alps italians anomenat Vermiglio, en el si de la família del mestre d'escola del lloc, pare d'una caterva de fills i filles d'entre els quals destaca la Lucia, que s'enamora d'un soldat refugiat a casa seva...

No obstant això, arribats a aquest punt, la directora Maura Delpero, tot i que preferiria la crònica al melodrama, ja que se suposa que està explicant la història de la seva família i dels seus orígens, provoca que la trama basculi fins i tot cap al fulletó, amb embarassos, casaments, personatges en fugida, assassinats... En efecte, aquella fragilitat tossudament buscada s'esvaeix per deixar pas a una estructura fortament delimitada que va prenent cos –massa cos– a poc a poc, fins a arribar a un final apoteòsic, almenys pel que fa als fets narrats. I llavors ni la fotografia difusa ni la suposada atenció al detall tenen ja gaire sentit, perquè tot es transforma en una saga en tota regla, que fins i tot podria haver-se explicat en episodis, a la manera d'una minisèrie. Què en queda? Alguna cosa que em sembla important. Aquest tipus de grans relats s'han narrat tradicionalment des d'una perspectiva masculina, i això no només vol dir que hagin privilegiat els personatges homes, sinó també que s'han dedicat a desplegar emocions clarament relacionades amb l'imaginari mascle: els fets de la Gran Història sempre són al darrere de tot. A **Vermiglio**, en canvi, la guerra queda lluny, la postguerra ni tan sols s'intueix, i el que importa és una dona embarassada, unes nenes que miren a l'incert futur, una lesbiana que no es pot manifestar com a tal, una mare cansada de parir... En centrar l'atenció en aquestes peripècies femenines, Delpero descriu un canvi d'època d'una manera diferent, una transició a mig gas l'emblema més fidedigne de la qual seria la figura del patriarca a la penombra, escoltant els seus discos de música clàssica mentre el món canvia irremeiablement, com ara està passant, una inesperada connexió amb el nostre temps. És una llàstima que l'èxit de Delpero en aquesta atrevida estratègia de desplaçament s'hagi d'enfrontar al fracàs en l'intent d'aconseguir una narració més flexible, com diem. Però és aquest precari equilibri el que fa de **Vermiglio** un film a la corda fluixa i, per tant, una proposta frustrada en les seves ambicions però, alhora, decididament singular.

Carlos Losilla - caimanediciones.es